

PUBLIC SPEAKING

- DARE FOR MORE!

**“THE BEST WAY TO PREDICT THE FUTURE IS
TO INVENT IT”**

Denisa Popescu, Clasa a XI- a B

I wrote an article with the same title, on the same topic, about the same competition last year. Although it might seem boring, or repetitive at least, I will do my best to change some things: not the awareness on the importance of being able to create, conduct and act a speech, in public, neither on the difficulty of being alert and ready to respond to all types of serious and challenging questions, who have the clear purpose to make the speaker feel uncertain, confused and to discourage him/her. But I intend to present you another context, other brilliant creators and speakers from our school, other stories. The theme for this year? “The best way to predict the future is to invent it”, a generous one, especially for the eager minds of the teenagers who have the whole future in front of them. Who could have written better than them?

It is an honor and a pleasure, at the same time, to be able to train so many gifted speakers. The enthusiasm and the exciting exchange of ideas are simply overwhelming. Nothing could stop them, not even the long hours necessary to conduct a serious research, or writing and re-writing the same paragraph over and over again. And, then, the words - how can you be sure that the words you used are meaningful and powerful enough? Then, the discovery that you are indeed a creator, a handler of words could be a relief, or, on the contrary a great responsibility. Let us not forget the acting, with everything connected to it: the voice, the gestures, the posture, the smile or the frowning on your face and all those tiny details that you know would make the difference. Finally, there is the excitement, the tension, the adrenaline, you name the emotion that is there, a little fraction of each one that

Radu Ciobanu

Denisa Vassi

gives the speaker the strength to deliver the speech. Everybody is overwhelmed by stress, and they handled it in their own way, either by being tensed and worried about it or by call it, humourously “caterinca”. It is not easy to speak in front of so many people, all good speakers, your rivals actually, and of the commission made up of teachers who appear too serious and impersonal.

I think I should stop now, although I could continue talking about them endlessly. So, let me introduce some of these heroes – I like to call them like that, because they are as brave – to you, through their own words.

„Wouldn't it be fun to know what comes next? Sure, it might take some of the surprise out of life, but think of all the pitfalls you could avoid. Bad investments, choices of bridesmaid gowns, soups of the day you wish you had never tried ... there are very few of us who have made decisions we wouldn't change if we had known the results. If you find yourself in a new situation, one that perhaps no one has ever been in before, you're not completely in the dark. As long as the fundamental laws governing the Universe are with you, and as long as you can identify the important, relevant forces at play on your system, you have an opportunity to successfully thread your way through the pitfalls, and understand how the system is going to behave. If you can correctly identify the important laws and rules that govern your system, and model your initial conditions correctly, you should be able to predict how your system will behave in any situation you can encounter, even if it's a situation you've never been before. This applies to chemistry, biology, atmospheric science, geology, and many other branches of physics, life, and sometimes even social sciences. It's only when an important, relevant effect is left out of your theoretical model and your predictions fail to align with what actually comes about.” (RADU CIOBANU, clasa a X-a A, honourable mention – regional heat)

„Education is one of the most important factors in handling our own future. I know that every single one of us has something to offer and we all have a responsibility to ourselves to discover what that something is. This is the opportunity education can provide. Maybe you could be a good writer – maybe even good enough to write the next successful book, or a news article – and not know until you write a paper for your English class, you could even be a good inventor – maybe even good enough to invent the next iPhone or a new vaccine, or medicine – and not know until you do your science project. You could even become the next mayor or senator and not know it until you join the debate team.” (DENISA VASI, clasa a XI-a D, honourable mention – regional heat)

„Everyone talks about diversity, progress, but very few are really doing something that matter. What I learned from the inventors is that even if we don't see any result for our work and

Eric Takacs

Alexandru Caldaruse

Andreea Șerban

nobody needs to see what we are inventing, someday it will be appreciated and wanted by many people. Think about the man who discovered peniciline. In the beginning, everyone thought that it was good for nothing, but now we all know how important that is and how many benefits it brings to our health. Take Einstein for example. He was such a controversial character, yet genius. There were people who adored him and people who detested him. In spite of all that, he didn't give up because he was determined enough to change the world in better. You can do a great job on your own path, you just need to trust in you. Do you want a better life not just for you, but for the next generations too? Put your hands at work and dare to dream for it. It's our chance now. The future is in our hands and our actions are affecting it. Will you bring the change?” (ANDREA KASZNEL, clasa a XI-a C – honourable mention – regional heat)

„Some of the students may be scared or may be thinking that they are not good enough to sit an important place in the society, but „sometimes people with the worst past create the best future”. Anyone can be whatever they want in life, and all you get to do is to work hard, sacrifice time, and, above all, don't let anyone limit your dreams!” (ERIC TAKACS, clasa a XI-a D – honourable mention – regional heat).

„Keep in mind, you do not wake up one day and become successful if you don't work hard. Don't let dreams be dreams, take it slow and steady but make them happen. You will lose, you will fall down to the ground and wonder: is it worth it? But that just needs to motivate you to achieve your goal, to go past your limits.

Life is going to hit you, sometimes it's going to hit you hard and it's only you who can decide whether to get back up and hit back or quit. Defeat is declared not when you fall, but when you refuse to stand up again. Over the past years I have learned that I personally cannot and will never lose because I either win or I learn. Every time I have a better opponent than me, I strive to become better than him, to become stronger than I already am.” (CALDARUSE ALEXANDRU – clasa a X-a D – honourable mention – regional heat)

„We have been told our whole life that if we want to take control of our future we must start now, by doing that specific thing that will bring us closer to our end goal. But why?

Well, part of the answer is that the world that we live in is a system. Just like in mathematics, if you change one thing about an element of an equation, you change the answer. Meaning that if you act upon one specific thing in this world, you will not only change it, but rather a greater part of the world than you may expect. Throughout history, there were many people who tried to predict the future of the world based on how one action, saying or person will influence the way that the future will unravel. That was never achieved. No person or group of people was ever able to do so, though some have predicted part of the reaction to the action at hand.

Thomas Edison has predicted that in the future, now our present, cement and steel will be the most used building materials. Although this is true, he could not predict exactly how bad this affects our environment now. Today, the cement industry is the primary producer of carbon dioxide, a greenhouse gas which destroys the ozone layer, our only protection from radiation. Meaning that this affects our health, our lives, our environment, our world.” (ANDREEA SERBAN, clasa a XI-a B – second prize – regional heat, semifinalist – Bucharest)

After all this being said, in the end, I would like to add some thoughts and conclusions of Andreea Serban, who was awarded the second prize at the regional heat and a national semifinalist: “I participated at the Public Speaking competition because, this year, the topic was “To Predict The Future Is To Invent It”, a very challenging one. I ended up going to the national semifinals that took place in Bucharest. This experience is a “once in a life-time opportunity” in my opinion. It was a pleasure to listen to each and every speech in the classroom that I was in. We were 129 participants and I got to hear 16 speeches, wishing I could hear them all, but given the fact it would take for all of us not only to deliver our speeches, but also to answer the questions, the organizers decided to split us up into 5 classrooms. The overall experience was one that I will never forget because I got to go to Bucharest with the person that made me want to study English from the very beginning.”

„ASLĂNEȘTII” 2013-2018

CRONICA UNOR ÎNTÂMPLĂRI MINUNATE

Prof. Cristina Manda

4

Povestea a început în aprilie 2013, la o oră obișnuită de istorie, când câțiva elevi au interpretat „rolurile” unor personaje istorice: Lincoln, Cuza, Churchill... A fost o joacă și...un joc de rol de fapt, dar acesta a fost începutul!

Întrebarea a venit de la sine, din partea mea: „Ce ar fi să facem o trupă de teatru?”. Entuziasm general! Mi-am scos agenda și am făcut primele înscrieri. Fără probe, era la liber! Această scenă, avant la lettre, se petrecea la clasa a X-a B, dar lista cu înscrișii pentru teatru a fost completată și la alte clase, iar pe la numărul 50 m-am oprit! Nu aveam nici un fel de experiență în materie, nu avem nicio idee cum să fac selecția, dar... trebuia să continui! Așa că, m-am întors la clasa a X-a B (diriginte-prof. Ardelean Norin) și mi-am dat seama rapid că acolo sunt...fondatorii! Și au rămas cu acest titlu onorific: ROBERT COJOCARU, CARINA COVACIU, DRAGAN PAȘICI, MARIO SIMA, RALUCA BUZDUGAN, NICOLETA SCURTU, ANITA JUCHIAC- copii extraordinari, inimoși, uniți, consecvenți, talentați. Alături de ei au venit alte spirite înflăcărâte și deschise spre teatru: SANDRA VEREȘ, ANDREEA POPA, ALEXANDRU CORAȘ, ADRIAN COZMA, GEORGIANA LAZĂR, DENISA TODOR, TUDOR NICOLAE, IASMINA SECULI, IVAN CRISTIAN, LUCIA SPĂTARU, SORANA MOGA, VLAD MILIN UDRESCU.

Prima piesă jucată a avut succes „Exerciții de conversație și pronunție franceză pentru studenții americani”, de E. Ionesco, a fost recomandat la primul festivalul de teatru la care am participat (după doar o lună de repetiții)-Festivalul Național de Teatru pentru Copii și Tineri „Copil în Europa”- ediția a VI-cu PREMIUL SPECIAL AL JURULUI PENTRU DIFICULTATEA REPERTORIALĂ. Nu ne cunoștea nimeni, nici noi nu știam cum se desfășoară un festival adevărat, a fost o experiență inedită și pentru „actori”, și pentru mine. A fost extraordinar! Emoția, tensiunea, încordarea, concentrarea au atins cote maxime! La fel, bucuria reușitei!

N-am să uit lacrimile de bucurie, îmbrățișările și legământul pe care l-am făcut atunci-acela că vom continua! Și am continuat cu primul nostru turneu la Vârșeț, în Sebia, unde am fost aplaudați de o sală plină cu români din Serbia, și de reprezentanți ai presei locale. La finalul reprezentanței, tinerii actori mi-au făcut o mare surpriză: acompaniați la chitară de unul dintre ei au cântat în limba sârbă (cu partiturii în față pentru unii, în timp ce alții învățaseră textul pe de rost) piesa formației Bajaga- „Moj su Drugovi” („Ei sunt camarazii mei”). Sala a început să vibreze, iar eu plângeam! Pentru mine a fost un moment unic!

Au urmat alte montări de succes. „Doamna Ministru” de B.Nușic a fost și ea premiată mai ales pentru interpretarea feminină -Carina Covaciu, Sandra Vereș și pentru cea masculină- Adrian Cozma.

Cu „Pop Cira și Pop Spira” de S. Stremac succesul a fost total, cu atât mai mult cu cât în rolurile principale erau „piesele grele” ale Trupei: Dragan Pașici și Adrian Cozma, care smulgeau reacții ale publicului numai la simpla lor apariție pe scenă.

Turneul de la Roman din mai 2015, la invitația partenerilor noștri de la Colegiul Național „Roman-Vodă” și cu prilejul desfășurării Zilelor Orașului Roman. La Gala Mușatinilor, eveniment festiv organizat de Asociația Mușatinii din Roman am fost primiți realmente pe covorul roșu, întâmpinați cu pahare de șampanie și declarați „oaspeții noștri bănațeni”!

Anii 2016 și 2017 au adus o nouă generație de actori care îi urmează cu brio pe fondatori.

Spectacolele „Începem” de I.L. Caragiale, „Caragiale-varietăți literare și artistice”, „Profesorul de franceză” de T. Mușatescu, „Cântăreața cheală” de E. Ionesco, „Titanic vals” de T. Mușatescu, „Gaițele” de A. Kirilțescu, „Doctor în filosofie” de B. Nușici întregesc panopia de trofee a Aslăneștilor. Numele noi apărute atunci în distribuție sunt astăzi binecunoscute și apreciate -DEBORA OZARCHEVICH, ANDRA AILINCĂI, LAURA- MICA PRUNDEANU, SERGIU ȘIRCA, ANDREEA ȘERBAN, ALEXANDRU ASÎI, MARIA BULIGA. Din același pluton mai fac parte și FLORIN CEICĂ și DENIS MAKAMUL, care astăzi, deși aflați în clasa a XII-a, continuă să facă teatru.

Piesa „Gaițele” s-a bucurat de multe aprecieri exprimate prin premii, diplome și aplauze, fiind cel mai jucat spectacol al nostru din toată activitatea trupei.

Dramatizarea unei poezii – „În jurul unui divorț”, de G. Topîrceanu -precum și comedia romantică- „Steaua fără nume” de M. Sebastian- reprezintă două spectacole de referință în istoria noastră recentă care au fost aplaudate la scenă deschisă, la Cluj și la Timișoara, cu prilejul întâlnirii cu partenerii noștri de la Colegiul Național Pedagogic „Gheorghe Lazăr” Cluj-Napoca. În prezent, ștafeta merge mai departe. Am reluat „Exerciții de conversație” de E. Ionesco într-o nouă adaptare și cu o nouă formulă actoricească: ANDREEA ALEXA, ALEXANDRA ȘTIOPU, TEOFIL BARBU, PAUL DUȚU, PAULA SECOȘAN, VLAD GROSU, TANIA VULPENARU, DAN ȚUCĂ-TĂMAȘ și VALENTINA MIHU.

Ceea ce lipsește astăzi trupei actuale este coeziunea. Unitatea și perseverența de altădată nu se regăsesc în modul de lucru la repetiții, în brainstorming-ul începuturilor noastre. Totuși, liantul există: pasiunea pentru teatru, dorința de-a fi pe scenă, frumusețea emoției și a bucuriei aplauzelor.

Poate că tocmai această cronică a unor întâmplări fericite din existența „Aslăneștilor” să fie imboldul pentru descătușarea unor noi energii creatoare, pentru seriozitate, tenacitate, îndrăzneală, curaj. Și, mai ales, pentru dorința de-a se lăsa cuprinși în continuare de vraja Thaliei...

5

REMEMBER "ASLĂNEȘTII"

Exerciții de echilibru 2014

Doamna Ministru 2015

REMEMBER "ASLĂNEȘTII"

Pop Cira și Pop Spira 2015

Începem Vârșeț 2015

Roman 2015

Gaițele 2016 (1)

Gaițele 2016 (2)

Steaua fără nume 2017

POVESTEA UNEI VIEȚI DE OM

INTERVIU CU SERGIO MORARIU

Darius Didea, clasa a XII-a D

Pe Sergio Morariu l-am cunoscut anul trecut în noiembrie 2017 în cadrul conferinței TEDx PiațaVictoriei (unde acesta a fost speaker), iar de atunci am păstrat legătura.

Sergio s-a născut la Budapesta, a locuit mai bine de două decenii în Timișoara, a emigrat în Germania, dar destinul l-a dus timp de 15 ani în Peru, unde avea să descopere minunățiile Americii de Sud. Dat fiind faptul că a lucrat în domeniul tehnologic, a programat mulți ani la viața lui și chiar a avut întâlniri cordiale cu Steve Jobs și Steve Wozniak (co-fondatorii Apple). În cele din urmă, viața l-a readus în Timișoara.

Interviu

Cum a fost copilăria ta? Care este prima amintire care ți-a rămas întipărită în memorie?

M-am născut în 1943 la Budapesta unde mama mea s-a dus la parinții ei doar ca să nască, pentru că familia mea trăia în România (la Timișoara și la Mehadia în județul Caraș-Severin). Până în 1948 am avut o copilărie excelentă în sânul familiei intacte și înstărite. După Naționalizare, care mi-a păgubit familia de manieră integrală, am trăit într-o mizerie greu de descris.

Prima amintire din copilărie este aceea când stăteam iarna înfofolit în cărucior în fața casei ca să mă bucur de aerul curat.

Când ai venit pentru prima dată în Timișoara?

La Timișoara am venit în primii ani ai copilăriei.

Care a fost pasiunea ta încă din copilărie și ce visai să devii în viitor?

SPORTUL. Drumetțiile prin Carpați, Ski-ul, Bicicleta ca mijloc normal de locomoție și ture prin țară până la Marea Neagră și înapoi. (de exemplu: Timișoara - Herculane, apoi bicicletele erau trimise cu trenul până la Brașov, noi veneam pe jos, iar Brașov - Costinești cu bicicleta).

Am practicat multe sporturi: Înot, Kajak, Polo pe apă (juniori și Divizia A), Basket (Lotul Național de Juniori și Divizia A la Universitate), Handbal, Judo (Campion Național și integrant al Lotului Național și Olimpic).

Visam să cunosc lumea. Nu am definit prea devreme profesia pe care să o urmez.

Cine a avut cea mai mare influență asupra vieții tale? De ce?

Mama mea a avut cea mai mare influență asupra mea, deoarece era o femeie foarte cultă, inteligentă, umblată prin lume. Era bună și înțelegea problemele celor din jur și a celor doi copii (sora mea și cu mine). Mama mea era de etnie germană.

Ce hobby-uri ai/ai avut?

Pe lângă sportul și drumețiile îmi plac foarte mult cititul și fotografia. În plus cam ce era la modă pe vremea mea: filatelia, aero-navo-modelismul, radioul.

Cum a fost elevul și studentul Sergio Morariu?

Ca elev am fost foarte slab până în clasa a VI-a când am rămas repetent. A fost una dintre cele mai bune lecții pe care le-am luat în viață. Din acel moment la școală am fost tot mai bun: am intrat la liceu, am luat bac-ul din prima și am intrat la Facultatea de Construcții, pe care am absolvit-o după 5 ani, în 1967, ca unicul "integralist integral" (nici o restanță în 10 semestre) din promoția mea.

În 1990 mi-am luat titlul de Dr. Ing. în Ingineria de Resurse Hidraulice cu o lucrare dedicată "Aplicațiilor de Planificare a sistemelor electrice integrale cu ajutorul microcalculatoarelor".

Care a fost primul tău loc de muncă și ce ai făcut?

DSAPCT (Direcția de Sistematizare, Arhitectura și Proiectarea Construcțiilor Timișoara – ulterior IPROTIM pe Str. Paris, Nr.2). Acolo am făcut prima cunoștință cu un calculator digital în 1968: MECIPT II (primul calculator pe bază de tranzistorifabricat în România) cu care am făcut calculul hidraulic și dimensiunile optime tehnico-economice a rețelei de alimentare cu apă a Timișoarei.

Cum de ai decis să pleci în Germania, iar mai apoi în Peru?

Nu m-am decis. A fost dorința pe care am avut-o de mic copil după ce am fost confruntat cu absurditatea sistemului autoritar comunist la care România a aderat "vrând-nevrând". Am folosit o ocazie prielnică a unei deplasări sportive la Praga și nu m-am mai întors.

În Peru am fost trimis de către firma la care lucram în Frankfurt ca inginer de resurse hidraulice și analist de sistem pentru a realiza un model de optimizare a expansiunii sistemului de alimentare cu energie Peruan. Am fost trimis în America de Sud pentru 6 luni, însă am rămas 15 ani (1973 – 1988). Cam atâta pentru cei care cred ca viitorul personal poate fi programat ;)

Cum a fost în America de Sud? A fost o experiență frumoasă?

Experiența pe care am avut-o a fost excelentă. A fost perioada cea mai interesantă de care am avut parte. O țară impresionantă, cam de 6 ori mai mare decât România, cu cel mai arid deșert din lume (partea de nord a deșertului Atacama), cu Anzii de aproape 7000 m altitudine, jungla Amazoniană, populație prietenoasă, ofertă culturală debordantă, obiceiuri culinare sănătoase.

Am făcut acolo mult sport: Tennis, Windsurfing, Enduro. EnduRoMania își are rădăcinile acolo.

O muncă profesională de vis: hărți de satelit, zboruri cu elicopterul, folosirea timpurie, interactivă și foarte intensă a minicalculatoarelor.

De ce ai decis să te întorci în Europa, iar mai apoi în România?

M-am întors deoarece fika mea termina liceul și situația economică și socială era instabilă. Atacuri teroriste simulând o luptă împotriva inegalității sociale. În 1988 m-am întors în Germania.

Nu m-am întors în România. Nu am cetățenie română, o am pe cea germană de 48 de ani. Am venit în România în 1991 ca Project Manager-ul unui proiect al Guvernului German prin care s-au creat trei școli profesionale (la Arad, Timișoara și Sibiu) pentru a le da azilanților români din Germania o pregătire profesională adecvată în țara lor natală.

Cu ce te-ai ocupat când te-ai întors în țară?

Inițial pentru un proiect mai sus amintit. Apoi am fost Consilier Guvernamental German la Consiliul Județean Timiș, unde până în 1999 am coordonat diverse proiecte guvernamentale germane relaționate cu dezvoltarea regională a județelor Arad, Caraș-Severin și Timiș.

În 1995 am inițiat, cu sprijinul landului German NRW, EnduRoMania ca un sistem de dezvoltare economică în mediul rural prin turism activ, sportiv și de aventură (MTB, 4x4, Enduro, Buggy, Survival Training, etc). De acest proiect mă ocup în continuare (www.enduromania.net).

Poți să ne spui câteva lucruri despre familia ta?

Sunt căsătorit cu Brigitte și am o fică pe nume Tanja, care este "Brand Development Manager" al unui grup hotelier german în Miami. Fica mea s-a născut la Frankfurt, la 20 de luni a venit cu noi la Lima, a făcut grădinița în Guatemala și Peru, iar liceul la Lima și Frankfurt... A studiat „International Business and Marketing” la o universitate americană din Heidelberg.

La 20 de ani a terminat facultatea și a lucrat în Duesseldorf, Frankfurt, Londra, Roma și Miami (de 10 ani).

În prezent cum îți petreci timpul (ce activități mai ai și pe unde mai călătorești)?

EnduRoMania, InterFoto (www.interphoto.ro) și mai călătoresc din când în când: Lima și Miami în ultimele săptămâni.

Ce sfaturi poți să le oferi elevilor de liceu?

Să nu decidă să practice o meserie bănoasă, ci una care le face plăcere să o exercite. Să țină cont că viitorul este sumbru pentru multe meserii în general. Vor dispărea foarte multe meserii care pot fi efectuate mult mai eficient de către sistemele robotizate interconectate printr-un internet mult îmbunătățit.

TÂRGU MUREȘ

ISTORIE, ARTĂ ȘI SMURD

O LECȚIE DE ISTORIE ALTFEL

„Am plecat din Timișoara plin de voie bună, cu autocarul, împreună cu colegii și doamnele profesoare Cristina Mandae și Ileana Dolinschi, spre orașul Târgu Mureș. Așa cum era cunoscut în vechime, este un oraș vechi, cu o istorie bogată, plină de frământări. Fondat în timpuri străvechi, orașul cunoaște prima atestare documentară în anul 1332. De atunci, s-a dezvoltat permanent, iar în prezent este un important centru cultural și turistic al României. În incinta Cetății Medievale, cu ziduri groase și bastioane puternice, bine păstrate, deși au fost construite la începutul secolului XVII, se află biserica reformată în stil gotic, construită în secolul XIV de ordinul franciscan, finalizată în totalitate de-abia în 1490, fiind cea mai veche clădire din Târgu Mureș. În prezent, au loc diferite acțiuni artistice și culturale. La 17km de Târgu Mureș, în comuna Gornești, se află Castelul Teleki, un loc încărcat de istorie, construit de familia Teleki în stil baroc, este considerat cel mai frumos castel din Ardeal.”

Alex Măcrescu, clasa a XI-a B

„În această excursie am avut ocazia să cunosc orașul Târgu Mureș și să formez prietenii care, sper să fie de lungă durată. Am fost plăcut surprins de Palatul Culturii și Biserica Reformată din cetate.”

Aron Butnar, clasa a X-a D

„Din tot ce am vizitat, la SMURD mi-a plăcut cel mai mult. Spitalul este bine dotat având unele sisteme inedite, cum ar fi capsula de transmis mostrele de sânge de la o secție la alta. Al doilea obiectiv care m-a lăsat plăcut surprinsă a fost Palatul Culturii, în special Sala Oglinzilor, unde fiecare vitraliu avea o poveste.”

Natalia Vlăduțu, clasa a XI-a B

„Târgu Mureș este un oraș foarte frumos, cu clădiri impunătoare, cu o arhitectură ieșită din comun și cu foarte multe obiective turistice. Am inaugurat clasa a XI-a, cu o excursie minunată, în care am avut ocazia să vizitez, să învăț, să ascult, să leg prietenii și să-mi îmbogățesc cultura generală. Dintre toate obiectivele vizitate, cel mai mult m-a impresionat vizita la Spitalul de Urgență, unde am avut ocazia să văd cum se desfășoară o zi de muncă pentru un medic.”

Andra Bobin, clasa a XI-a B

„Mi-au plăcut mult obiectivele vizitate, precum: Cetatea Medievală, Grădina Zoologică și Centrul SMURD din oraș. Cea mai plăcută experiență am avut-o la Centrul SMURD datorită informațiilor pe

care le-am acumulat și, de asemenea, a fost plăcut să văd un spital foarte bine dotat, precum cele din străinătate.”

Dragoș Biru, clasa a XI-a B

„Iubesc să merg în excursii, dovadă clară că de când sunt în acest liceu, am participat la toate. Târgu Mureș este un oraș cu specific transilvănean, unde există locuri incredibile de frumoase care te fac mândru că trăiești în această țară. Cel mai mult mi-a plăcut la Centrul SMURD, unde am învățat multe lucruri noi și sunt sigur că-mi vor fi de folos în viitor. De asemenea, am rămas plăcut surprins de Castelul Teleki.”

Alexandra Asii, clasa a XI-a B

„Prima mea excursie din liceu a fost cea de la Târgu Mureș, iar acum sunt din nou aici, după doi ani. A fost o excursie foarte frumoasă, dar ce m-a impresionat cel mai mult a fost Palatul Culturii.”

Bogdan Dobrea, clasa a XI-a B

„A fost o excursie minunată în care am vizitat o parte din Târgu Mureș și frumusețea inegalabilă a orașului. Deși am mai fost aici și aș mai merge încă o dată, să îmi petrec timpul cu prietenii și să vizităm obiectivele turistice ale orașului.”

Marius Ghimboasă, clasa a XI-a B

„Clădirea pe care am considerat-o cea mai interesantă a fost cea a Palatului Culturii care deține foarte multe opere de artă dar are și o arhitectură aparte.”

Andrei Pălcuț, clasa a XI-a B

„Excursia a fost frumoasă, pentru că mi-am revăzut orașul de suflet pe care-l vizitez, an de an împreună cu familia, pentru că am petrecut clipe minunate cu colegii și cu doamnele profesoare.”

Alina Marcu, clasa a X-a A

„Excursia la Târgu Mureș, pot să spun că a fost una dintre cele mai frumoase excursii. Am vizitat tot felul de locuri interesante și chiar extrem de frumoase, cum ar fi: Grădina Zoologică, Castelul Teleki din Gornești care m-a impresionat destul de mult, dar un minus ar fi că nu este renovat, Biserica Reformată din Cetate și Palatul Culturii. Târgu Mureș este un oraș misterios și frumos.”

Lavinia Berariu, clasa a XI-a C

„Orașul Târgu Mureș este unul dintre orașele în care aș mai dori să revin, deoarece m-a impresionat prin arhitectura sa.”

Claudia Pavel, clasa a XI-a C

„Surpriza excursiei a fost vizitarea Centrului SMURD, un loc impresionant. Pentru echipa de Sanitarii Pricepuți a fost o adevărată plăcereturul întregului centru. Acesta are un sistem foarte bine dotat și foarte bine pus la punct. Este uimitor cât de bine organizat este sistemul sanitar. Oamenii cu care am interacționat acolo sunt foarte primitori și deschiși.”

Cătălina Păuna, clasa a XI-a B

„În această excursie am învățat foarte multe din istoria orașului, vizitând: Palatul Culturii, minunatul Castel Teleki din Gornești, Centrul SMURD și multe altele. Pe lângă cultura generală pe care mi-am format-o, am învățat multe și pe plan social, în relațiile cu colegii.”

Carina-Raluca Tufiș, clasa a X-a B

„Excursia de la Târgu Mureș a contat prin experiența frumoasă trăită alături de colegii și cadrele didactice participante. Din punct de vedere personal, acesta a reprezentat îmbinarea perfectă dintre cultură și distracție. Drumul a fost lung, timpul însă a fost scurt. Am rămas plăcut impresionat de frumusețea traseului parcurs, Târgu Mureș este un oraș care se evidențiază prin cultură și arhitectură. Experiența culturală trăită a fost una de calitate, însă nu pot neglija nici momentele frumoase, trăite alături de colegii mei. „

Grațian Goloșie, clasa a XI-a B

„Această excursie a fost, pentru mine, un alt prilej de a descoperi țara, însă, de data aceasta, a fost puțin mai diferit. În primul rând, pentru că, față de alte locuri din țară unde am fost, Târgu Mureș a fost ca o țară într-o țară, din cauza marilor influențe maghiare care se pot vedea și azi, dar și din cauza faptului că, față de alte orașe de genul Timișoarei, centrul e mult mai bine definit ca un centru. Mi-au plăcut foarte mult Cetatea, Palatul Culturii și zona centrală, orașul în sine, care, pe lângă Cluj sau Sighișoara, este unul dintre cele mai frumoase orașe pe care le-am vizitat.”

Marius Nichiteanu, clasa a X-a D

„Cel mai mult mi-a plăcut Cetatea Medievală din centrul orașului. De asemenea, Castelul Teleki din Gornești m-a impresionat prin frumusețea lui și a peisajului din jurul lui.”

Mircea Rohoznianu, clasa a XI-a D

„Personal, mi-a plăcut excursia la Târgu Mureș, deoarece am văzut și am făcut o mulțime de lucruri interesante, spre exemplu am cunoscut oameni noi, am văzut orașul și împrejurimile acestuia. A fost o excursie reușită și sper să particip la cât mai multe de acum înainte.”

Mihai Sîrbu, clasa a X-a B

DESPRE ADOLESCENȚĂ ȘI ADOLESCENȚI

Prof. Psih. Adina Maria Gugonatu

Perioada adolescenței (14/15-18/25 ani) mai apare definită și ca perioadă a școlarului mare.

Adolescența prezintă o dezvoltare intensă în plan psihic și o stabilizare a structurilor de personalitate; biologic adolescentul tinde spre echilibru și spre adoptarea unei conformații apropiată de cea a adultului, în vreme ce, în plan psihologic, transformările sunt extrem de rapide, spectaculoase și de maximă complexitate, cu salturi la nivelul unor funcții, cu evoluții mai lente la nivelul altora. Traversarea acestei perioade nu se face în mod lent, ci tensionat, adeseori cu existența unor conflicte și trăiri dramatice, cu frământări interne pentru găsirea surselor de satisfacere a elanurilor, aspirațiilor, dar și cu tendința de a evita trauma față de piedicile ce pot apărea în realizarea proiectelor sale viitoare.

Adolescentul, în esență sa rămâne un nonconformist și un luptător pentru îndeplinirea dorințelor sale, un original în adoptarea soluțiilor urmărite, în modul de a privi și de a se adapta la ambient. Această situație a determinat, ca în lumea psihologilor, să existe puncte de vedere diferite, uneori contradictorii, asupra adolescenței: „vârsta marilor elanuri”, „vârsta de aur”, „vârsta ingrata”, „vârsta dramei”, „vârsta crizelor”, „vârsta participării la progresul social”, „vârsta anxietății, nesiguranței, insatisfacției”, „vârsta integrării sociale”, „vârsta contestației, marginalității, subculturii.

Apartenența la o familie sau la un anumit grup înseamnă, de data aceasta, depășirea situațiilor infantile, frustrante, de nesiguranță și de dependență; identitatea vocațională se cuplează la acestea și se bazează pe stabilitatea trăsăturilor de personalitate în care cerința de exprimare aptitudinală și atitudinală, devine condiție a afirmării. În ce privește dezvoltarea conștiinței de sine, imaginea corporală contribuie la organizarea identificării caracteristicilor organice pe care adolescentul încearcă să le perceapă în amănunțime și cu un fel de admirație, ceea ce conferă o notă de narcisism.

Formele dependenței materiale, emoționale (de confort și apartenență) și de mentalitate (valori) pot provoca frustrații și conflicte între adolescent și părinți, estompând exprimarea disponibilităților tânărului. Datorită acestora se ajunge la comportamente rigide și lejere care își pun pecetea asupra modului cum evoluează personalitatea.

În adolescență, apariția conflictelor și a frustrărilor este relativ frecventă, dar ele nu au caracter devastator.

Evoluția intelectuală relevă trei conduite mai semnificative, ce se produc prin prisma voinței adolescentului de a se afirma și de a fi unic în felul său: prima este conduita revoltei prin care adolescentul refuză ostentativ ceea ce a învățat sau i s-a impus să învețe, adoptând atitudini negativiste, contrazicând pe alții fără teme, ironizându-i și utilizând un limbaj ieșit din comun, persiflant, etc.; a doua este conduita închiderii în sine, din care transpare o autoanaliză și cenzurare severă a sentimentelor, atitudinilor, acțiunilor, a introspecțiilor pentru cunoașterea de sine și disecarea

comportamentelor altora, aruncarea într-o stare de reverie care îl poate rupe de realitate și-i produce închiderea în sine; a treia conduită este cea a exaltării și a afirmării, prin care se caută confruntarea cu alții pentru a-și verifica propriile abilități fizice, intelectuale și afectiv - motivaționale, adoptând, deseori, atitudini extreme față de tot ceea ce disprețuiește sau nu se încadrează în opțiunile sale; asemenea caracteristici ale conduitelor se manifestă prin toate activitățile psihice (J. Rosselet, 1969, pp. 117 -132). Adolescentul își poate conștientiza ignoranța, dar aceasta îl mobilizează de obicei; el poate conștientiza și situațiile conflictuale și tensionante. De pildă, pierderea unei persoane apropiate (prieteni, părinți, bunici) determină stări anxioase din care conștientizează ireversibilul și care îi provoacă o stare de neliniște în plan interior; cumulate aceste trăiri cu alte șocuri, insuccese profesionale, școlare, sentimentale creează crize interne și fragilizări de personalitate cu pregnante comportamente de incertitudine.

EXCURSIA

PREMIANȚILOR-SIBIU, 17 Iunie 2017

Alina Marcu, clasa a X-a A

Pentru mine, excursia la Sibiu a fost ca o graniță dintre finalul clasei a IX-a și începutul unei vacanțe lungi, de vară. Excursia a fost o oază de relaxare într-un oraș nemaivizitat de mine după un an școlar greu. Din această excursie am învățat lucruri noi, legate de istorie. La Sibiu, am vizitat Muzeul de Istorie, a Farmaciei, Muzeul Bruckental, Podul Minciunilor sau Podul Culcat, Piața Mare, Piața Mică, Turnul Sfatului și Dumbrava Sibiului.

Iată ce impresii am cules de la colegii mei premianți:

„Recunosc că am fost luat prin surprindere, de ideea de a se organiza o excursie la care să participe premianții. Acest liceu nu încetează să mă surprindă într-un mod plăcut!”

Paul Duțu, clasa a X- a A

„Din punctul meu de vedere, excursia la Sibiu a fost una dintre cele mai frumoase excursii și pentru asta le mulțumesc profesorilor, doamnelor secretare și în special doamnei Mandae, care a avut grijă de buna dispoziție a tuturor. În primul rând, consider că Sibiul este unul dintre cele mai frumoase și curate orașe, plin de obiective turistice și locuri ce trebuie vizitate. Mie cel mai mult mi-a plăcut vizita la Palatul Bruckental unde am admirat numeroase tablouri, precum și vizita la Muzeul Farmaciei unde m-au impresionat exponatele vechi de două secole, folosite în medicină și în tratarea bolnavilor.”

Patricia Mleziva, clasa a X-a B

“Printre obiectivele care mi-au atras atenția au fost: Piața Mare, cu Turnul Sfatului, Muzeul Brunckental, Muzeul "Astra", șimai ales, Podul Minciunilor pe care, știind că nu se va prabuși, prima mea minciună a fost că "nu imi place excursia deloc" (dar a fost o minciună!).”

Erika Tolcser, clasa a X-B

CONSILIUL ȘCOLAR AL ELEVILOR - PROIECTE REALIZATE

Denis Makamul, președinte CȘE, clasa a XII-a A

Alba Iulia - 1 decembrie 2017

Alba Iulia - 1 decembrie 2017

Activitatea Consiliului Școlar al Elevilor din anul școlar 2017-2018 a debutat cu Concursul "Educația noastră cea de toate zilele" realizat de Ziua Internațională a Educației, 5 octombrie. Deja un concurs cunoscut în școala noastră, ediția de anul acesta nu a ezitat să ne surprindă. Elevii claselor a X-a s-au pregătit exemplar, iar reprezentanții clasei a X-a A au ieșit învingători.

Balul Bobocilor din 2 noiembrie 2017, ne-a făcut să ne cunoaștem bobocii și să vedem de ce sunt în stare. Pe ritmul muzicii și prin povești clasice care au înfrumusețat copilăria tuturor, au ținut să ne impresioneze prin ținută, dans și, mai ales, atitudine.

Proiectul "Mândru că sunt român", 29 noiembrie 2017 ne trezește spiritul patriotic și național prin cântece interpreților români renumiți, difuzate în holul central al școlii. Acest proiect precede Zilua Națională a României, 1 Decembrie, excursia de la Alba Iulia, închinată acestui eveniment important. Excursia la Alba Iulia ne arată valorile spiritului național și ne conferă un sentiment de atașament față de poporul român și istoria sa.

Proiectul "Biblioteca lui Nicolae" a constat în acțiunea de a dona cărți pentru elevii Școlii Generale Crai Nou, aducând astfel bucurie și emoție în rândul micilor cititori.

Proiectul de strângere de fonduri pentru o cauză nobilă, "Târgul de Crăciun", desfășurat între 5-8 decembrie 2017 a întrecut toate așteptările organizatorilor. Anul acesta, spre deosebire de anii anteriori suma de bani colectată a fost consistentă și ea va fi direcționată spre Spitalul de Copii "Louis Turcanu" Timișoara.

Comemorarea Revoluției din Decembrie 1989, ne-a oferit prilejul de a aduce un omagiu celor căzuți în timpul represiunii sângeroase a Revoluției din Timișoara. Elevii Colegiului Național "Ana Aslan" au depus, ca în fiecare an, o jerbă la Monumentul "Evoluție" din fața Hotelului Continental, obiectiv istoric „adoptat” de școala noastră.

Sărbătoarea Crăciunului, 21 decembrie 2017 a avut loc în Sala Multifuncțională a școlii, unde, prin momentele artistice pregătite de elevii școlii, ne-a fost tuturor invocat spiritul Crăciunului. De asemenea, în cadrul acestei manifestări artistice, câștigătorii Concursului Excelsior, ediția I, au fost desemnați elevii clasei a XI-a B, care s-au mobilizat exemplar și au adunat cele mai multe diplome obținute de ei în anul școlar 2016-2017 și au obținut cel mai mare punctaj.

Concursul "File de Istorie. Unirea Principatelor Române", 22 ianuarie 2018, care marchează aniversarea Micii Uniri i-a adus în scenă, încă o dată bobocii noștri pentru a se înfrunta, de data aceasta, în cunoștințe istorice. Câștigătorii acestei ediții sunt elevii clasei a IX-a D.

Proiectul cultural "Istorie, Film și Gastronomie" din 30 ianuarie 2018, a adus împreună trei mari arii culturale exprimate în titlul proiectului. Realizatorii au fost elevii claselor a IX-a B și a X-a A. Aceștia au pregătit preparate culinare delicioase pe care profesorii și membri juriului le-au apreciat cu diplome.

Concurs Unirea Principatelor Române

Concurs Unirea Principatelor Române

Istorie, film și gastronomie

Istorie, film și gastronomie

TABLA

INTERACTIVĂ "SMARTBOARD"- INSTRUMENT DIDACTIC

Prof. Angelica Sârbu

Astăzi, în secolul XXI, nu mai este o surpriză dotarea școlilor cu tablă interactivă Smart Board, ultima achiziție ca și echipament ce poate fi folosit în procesul de învățare. Aliniată la standardele învățământului de ultimă oră și instituția noastră școlară, Colegiul Național "Ana Aslan" Timișoara are în laboratorul de informatică o tablă Smart, fabricație Hitachi, modelul StarBoard, care facilitează procesul de predare-învățare.

Cu ajutorul acesteia este mult mai facilă metoda de predare interactivitatea și obținerea competențelor digitale. Predarea se poate face frontal iar elevii au posibilitatea de a accesa direct la scară macro toate operațiile posibile oferite de aplicațiile sistemului de operare. Dispune de un soft specific echipamentului, asemănător cu aplicația Microsoft Power Point, care pune la dispoziția profesorului un program facil pentru acra softul educațional folosit la oră. Pentru o imagine mai clară vă enumăr câteva dintre facilitățile oferite de acest echipament desprinse din cartea tehnică ce însoțește produsul: Dimensiuni suprafața activa: 1600 x 1200 mm; Tehnologie tablă – "multi-touch"; Posibilitatea efectuării operațiilor cu ambele mâini simultan pe suprafața tablei interactive (derulare imagini mărire/micșorare, etc);

Tabla dispune de o varietate de instrumente virtuale de scris, fonduri, și efecte selectabile prin simpla apăsare a unui buton virtual al meniului afișat

Comutarea între aplicație și desktop se face prin simpla apăsare a unui buton; Instrumentele virtuale cum ar fi: rigla, raportor și compas virtuale, creion standard, creion inteligent pentru linii și figuri geometrice, creion pentru recunoașterea și transformarea automată a scrisului de mână în text editabil, creion tip indicator (pentru adnotări temporare care dispar la adnotări ulterioare), creion dual (care permite adnotarea dubla simultană fără împărțirea ecranului), radiera sunt butoane disponibile pe suprafața sa activă;

Dă posibilitatea selectării facile între modul de utilizare instrument virtual de scris (sau sters) și modul mouse (pentru control PC);

Are un meniu integral în limba Română și alte limbi. Meniul principal este flotant, ușor de re poziționat oriunde pe ecran prin mișcarea „drag-and-drop”, cu posibilitatea rotirii la 90 grade și compactării acestuia sub forma unui buton; Meniul secundar este modular, accesibil sub forma unor sertare laterale, fiecare conținând: proprietăți ale instrumentului curent selectat, galeria de imagini și obiecte, modul conferință, proprietățile și opțiunile documentului, fundalului și a instrumentului selectat, setări de vizualizare (afișare meniuri, caroiaj, navigare pe pagina în mod zoom); posibilitatea poziționării acestui meniu în dreapta sau stânga ecranului; Are posibilitatea de configurare a meniului, personalizarea butoanelor din meniului afișat;

Suprafața de lucru virtuală este nelimitată – are opțiunea de extindere automată a suprafeței de lucru la adnotarea aproape de marginile acesteia; Adăugarea de notițe și imagini, sublinierea textului sau a imaginilor și ștergerea acestora (burete virtual) folosind același instrument de scris/control sau degetul;

Putem modifica poziția, orientarea și dimensionarea imaginilor, funcție de anulare a ultimei acțiuni (undo);

Recunoaște și conversează desenele/schițele efectuate cu mâna liberă în figuri geometrice;

Are la dispoziție un instrument de control, de prezentare și scriere în videoconferințe;

Conține o funcție de recunoaștere automată a caracterelor scrise de mână (conversia imediată a scrisului de mână în text editabil fără operații suplimentare);

Alte facilități importante sunt: Inserarea adnotărilor grafice direct în aplicații tip Office (Word, Excel); deschiderea documentelor cu pagini multiple de tip Word, Excel, Powerpoint, PDF, navigarea și adnotarea în paginile acestora folosind butoanele din meniul softului furnizat; copierea/decuparea selectivă a unei zone din pagina oricărei aplicații deschise pe desktop, prin trasarea conturului cu degetul sau instrumentului de scris; mărirea și izolarea selectivă a unei zone; înregistrarea prezentărilor/lecțiilor (în format audio-video) pentru o eventuală viitoare redare sau integrare într-o pagina web; acces direct la internet; opțiune de căutare în Google și Wikipedia la selectarea unui cuvânt scris de mână pe ecran în zona destinată adnotării și la introducerea unui text în zona de căutare resurse; 15 butoane inscripționate pe fiecare din marginile laterale ale tablei (stânga și dreapta), cu următoarele funcții: click dreapta mouse, navigare pagină înainte/înapoi, inserare pagină nouă, ascunderea/afișarea listei de prezentări deschise, ascunderea/afișarea barei meniu, acces desktop, markere (minim 4 culori: negru, roșu, albastru, verde), marker de subliniere (highlighter), guma de șters, două butoane personalizabile pentru acces rapid la funcții din meniu – funcționale indiferent de aria utilă, poziția imaginii proiectate sau calibrarea senzorilor tablei cu imaginea proiectată.

Copiii noștri sunt acum experți în folosirea noilor tehnologii, indiferent de nivelul școlii, a venit momentul să folosim aceste elemente în predarea și asimilarea cunoștințelor la toate materiile. Astfel, copiii sunt pregătiți pentru introducerea manualelor digitale în sistemul de învățământ românesc păstrând un avantaj competitiv în timp ce vor învăța orice materie cu o plăcere pe care școala uneori nu reușește să o insufle tuturor.

IUBIREA

ABSOLUTĂ

Ariana Catana, clasa a IX a B

Povestea de dragoste dintre Romeo și Julieta m-a impresionat într-un mod surprinzător de plăcut, pentru că toate sentimentele împartășite au făcut ca iubirea celor doi îndrăgostiți să fie una absolută, continuându-se astfel și după acel sacrificiu făcut în numele dragostei lor.

Dragostea este cel mai frumos sentiment întâlnit, pentru că, odată cu începutul ei, după cum reiese din piesa lui Shakespeare, niciun obstacol nu poate sta în calea împlinirii ei, nici măcar moartea.

Clipa în care Julieta decide să-și riște viața pentru Romeo luând poțiunea de adormire: "Romeo, pentru tine beau!", dovedește că îl iubește cu adevărat. Relația Julietei cu Romeo este diferită de toate celelalte. Văzându-l la petrecere, ea se îndrăgostește de el la prima vedere și, în câteva ore el devine cea mai importantă persoană din viața ei.

Pe parcursul piesei, Julieta evoluează, transformându-se într-o femeie independentă. Primul semn este împotrivirea în fața părinților săi la căsătoria cu Paris.

Romeo și Julieta au simțit cele mai frumoase sentimente unul față de celălalt, ceea ce i-a făcut să lupte împreună pentru iubirea lor. Și, chiar dacă ei sfârșesc prin a muri, iubirea lor nu moare și nu va muri niciodată.

Mesajul operei este foarte clar: pentru iubire trebuie să luptăm tot timpul, niciodată nu trebuie să dăm înapoi! Astfel, dificultățile vor fi învinse.

Părerea mea este ca relația dintre cei doi este foarte profundă, ei reușesc să simtă ceva intens de la o vârstă fragedă, reușesc să cunoască semnificația iubirii adevărate și fac tot posibilul pentru a nu se despărți niciodată.

Dragostea este descrisă de multă lume ca fiind cel mai frumos sentiment, deși ea, este de fapt, cel mai complicat și plin de greutate drum, dar rezultatul final este lucrul la care toată lumea visează.

Iubirea reprezintă cel mai frumos și intens sentiment pe care îl poate simți un om. Pentru iubire, orice om ar fi în stare să facă diverse sacrificii pentru ca omul de langa el să fie fericit.

Rebreanu spune ca: „Omul îndrăgostit nu zice: te iubesc pentru că ești oacheșă, nici: te iubesc pentru ca ești bună. Omul îndrăgostit zice: te iubesc cu toate că ești oacheșă, cu toate ca ești bună, și te-aș iubi chiar dacă ai fi blondă sau rea”. Eu consider că Liviu Rebreanu are dreptate, deoarece omul îndrăgostit iubește în primul rând sufletul partenerului său, celelalte aspecte contând într-o manieră mai mică.

Când iubești, nu te gândești dacă ceea ce faci este bine sau rău, pur și simplu îți lași sentimentele să te conducă într-o lume a ta, în care doar împreună cu persoana dorită poți supraviețui, te poți simți viu și împlinit.

Liviu Rebreanu spune: "Iubești, suferi, trăiești: iată troița iubirii". Prin aceste cuvinte, autorul a prezentat esența vieții. Odată ce iubești pe cineva, îți asumi riscuri. Unul dintre riscuri poate fi iubirea neîmpărtășită. Dar cu toate acestea, trebuie să mergi mai departe și să-ți trăiești viața asumându-ți trecutul și luptând pentru a fi fericit. Deci esența vieții este lupta însăși.

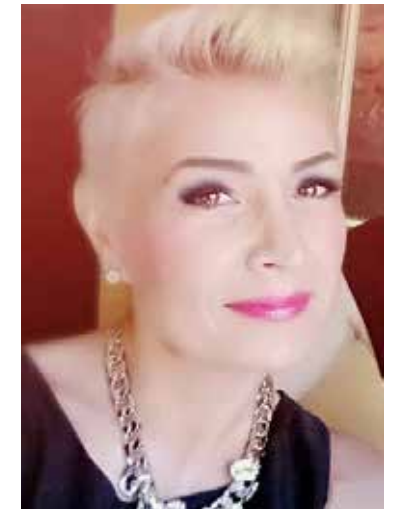
Părerea mea este că iubirea este un sentiment mult prea complicat pentru a fi descris. Atunci când iubești cu adevărat o persoană, doar ea va mai conta pentru tine. Acea persoană va deveni totul. Vei simți că nu vei putea trăi fără ea dacă o vei pierde, iar asta te va face să o iubești din ce în ce mai mult.

ALBERT

EINSTEIN ȘI STEPHEN HAWKING

DOUĂ GENII ÎN SLUJBA ȘTIINȚEI

Prof. Claudia Kortye

Albert Einstein și Stephen Hawking sunt două mari genii care și-au dedicat în întregime viața în slujba științei, pentru studiul și înțelegerea fenomenelor din Universul în care trăim.

Unul dintre cei mai mari titani ale științei, fizicianul Albert Einstein s-a născut la 14 martie 1879 în Ulm, Württemberg, Germania, într-o familie de evrei. Dacă cineva ne-ar ruga să spunem numele unui fizician, în mod sigur i-am rosti numele! Einstein a fost, fără îndoială, cel mai celebru om de știință al secolului 20, fiind considerat una dintre cele mai strălucite minți științifice ale omenirii.

Einstein a frecventat școala primară la Gimnaziul Luitpold din Munchen, plăcându-i foarte mult muzica clasică și cântatul la vioară. Cu toate acestea se simtea îndepărtat și chinuit de educația rigidă pe care a primit-o în acele timpuri. A avut o deficiență în discursul oral care se manifesta printr-un ritm încet în vorbire și pauze pentru a se putea gândi la ce urmează să spună. Mai târziu, Einstein a scris despre două momente care i-au marcat copilăria. Unul dintre ele a fost întâlnirea cu o busolă, la vârsta de cinci ani când a rămas fermecat de forța care mișca acul. Cel de-al doilea moment a avut loc la vârsta de 12 ani când a descoperit o carte de geometrie pe care a citit-o de nenumărate ori.

În anul 1905, Einstein a susținut doctoratul la Universitatea din Zuerich, cu o lucrare referitoare la o teorie despre dimensiunea moleculelor. Totodată, el a publicat și 3 articole științifice în această perioadă. Într-unul dintre ele, dedicat așa zisului efect fotoelectric, Einstein a introdus o ipoteză revoluționară la acea vreme, referitoare la natura luminii.

Pentru a explica acest fenomen, care infirma caracterul ondulatoriu al luminii, Einstein a explicat mecanismul emisiei de electroni utilizând ideile recente ale lui Max Planck, folosind termenul de "cuantă" (pachet de energie). Pentru această lucrare, Einstein va primi Premiul Nobel pentru Fizică. Practic, Einstein a primit premiul Nobel nu pentru teoria relativității, ci în calitate de părinte al mecanicii cuantice.

Einstein a emis o ipoteză revoluționară asupra naturii luminii, afirmând că, în anumite circumstanțe determinate, radiația electromagnetică are o natură corpusculară (materială), sugerând că energia transportată de fiecare particulă a razei luminoase, pentru care a introdus denumirea de foton, ar fi proporțională cu frecvența acelei radiații.

Această ipoteză contrazicea o tradiție de un secol (este vorba de teoria electromagnetică a lui Maxwell), care consideră emisia de energie luminoasă ca pe un proces continuu. Aproape nimeni nu a acceptat teoria lui Einstein. Fizicianul american Robert Andrews Millikan, care a confirmat experimental teoria un deceniu mai târziu, a fost el însuși descumpănit de rezultat.

A treia lucrare publicată de Einstein avea să fie cunoscută sub numele de teoria relativității, bazată pe două postulate. Unul dintre ele afirmă că legile fizicii sunt aceleași în toate sistemele de referință inerțiale iar al doilea (numit și principiul invariabilității vitezei luminii) afirmă că viteza luminii în vid este o constantă universală.

Faimoasa teorie a relativității enunțată de Albert Einstein este compusă de fapt din două teorii. Teoria sa specială despre relativitate, publicată în anul 1905 în periodical "The Electrodynamics

of Moving Bodies” și teoria sa generală despre relativitate, publicată în anul 1916 sub titlul de Fundamentele Generale ale Teoriei Relativității. Einstein a căutat să înțeleagă și să explice situațiile în care fizica pe principii newtoniene era inutilă în încercarea de a înțelege fenomenul relativității. Teoria lui Einstein a dus la schimbări revoluționare în conceptele omenești despre timp, spațiu și gravitație.

Conceptul de bază prezent în aceste două teorii este acela că timpul și distanțele unui eveniment oarecare măsurate de doi observatori distincți au, în general, valori diferite, dar se supun întotdeauna acelorași legi fizice. Urmând logica dictată de cele două postulate, Einstein a teoretizat că timpul se schimbă conform vitezei unui anume obiect față de punctul său de observație. Cercetătorii au testat ulterior teoria prin experimente, demonstrând spre exemplu că un ceas atomic ticăie mai încet atunci când circulă cu viteze mari decât în lipsa oricărei mișcări.

Esența teoriei lui Albert Einstein este că atât spațiul, cât și timpul sunt concepte mai degrabă relative decât absolute. Materia și energia sunt echivalente una alteia, și o singură particulă de materie poate fi transformată într-o cantitate imensă de energie.

Un alt geniu al perioadei moderniste este savantul de renume mondial Stephen William Hawking. Stephen Hawking s-a născut în ziua când se împlineau 300 de ani de lamoartea lui Galileo Galilei și a murit în acest an, la aceeași dată (18 martie) la care s-a născut Albert Einstein.

Hawking este autorul popularelor cărți „O scurtă istorie a timpului” (1988) și „Universul într-o coajă de nucă” (2001). Cea mai mare parte a vieții sale a fost profesor la Cambridge, iar în comunitatea științifică era cunoscut mai ales pentru teoriile sale legate de mecanica găurilor negre, gravitație și relativitate. Geniul său a fost comparat cu Albert Einstein și cu Isaac Newton.

Născut pe 8 ianuarie 1942, omul de știință Stephen William Hawking și-a canalizat activitatea pe alăturarea conceptelor de relativitate, natura spațiului și a timpului și teoria cuantică (practic, cum cele mai mici particule s-au născut în Univers), pentru a demonstra crearea și funcționarea Universului în care trăim.

În 1964, la vârsta de 22 de ani, a fost diagnosticat cu o boală progresivă, afecțiune cunoscută sub numele de scleroză laterală amiotrofică. I-a fost prezis că va mai trăi doar câțiva ani. Boala a evoluat gradual și l-a lăsat în imposibilitatea de a se mișca, ținut într-un scaun cu rotile, aproape paralizat și neputând să vorbească decât cu ajutorul unui dispozitiv special (sintetizator de voce).

În 1974, la vârsta de 32 de ani, a devenit unul dintre cei mai tineri membri ai prestigiosului for de știință britanic Royal Society. Cinci ani mai târziu, a devenit Lucasian Professor la Universitatea Cambridge, unde se mutase de la Oxford, pentru a studia astronomia teoretică și cosmologia. Acest titlul fusese deținut de Newton ultima dată.

„Scopul meu este simplu”, a spus el la un moment dat. „Este completa înțelegere a Universului, de ce este, cum este și de ce există”. Stephen Hawking afirma despre viața lui: „Încerc să duc un trai cât mai normal posibil și să nu mă gândesc la starea mea sau să regret lucrurile pe care mă împiedică să le fac, care nu sunt atât de multe”.

Geniul lui i-a adus celebritate la nivel global. Cartea lui din 1988 a căutat să explice oamenilor din afara zonei științifice teoriile fundamentale ale Universului și a devenit un bestseller. A fost urmată de „Universul într-o coajă de nucă”, în 2001.

Omul de știință a adus o contribuție importantă în domeniile de cercetare precum cosmologia teoretică, relativitatea generală și mecanica cuantică. A elaborat un model matematic asupra originii și evoluției Universului în expansiune, din momentul Big Bang-ului și a mai întreprins studii asupra relației dintre găurile negre din univers și termodinamică.

Mulți îl consideră unul dintre cei mai mari oameni de știință de la Albert Einstein încoace, așa că viața lui Stephen Hawking a atras atenția lumii întregi, atât prin realizările sale științifice, cât și prin faptul că a reușit toate acestea suferind de o boală extrem de dură: scleroza laterală amiotrofică.

Astfel, cei doi oameni de știință, Albert Einstein și Stephen William Hawking au fost doi titani, două genii ale Fizicii, care prin teoriile lor au reușit să facă o descriere mult mai modernă și completă a Universului în care trăim.

DOAR O

ALTĂ POVESTE DE DRAGOSTE (FRAGMENT)

Denisa Andreea Fazekas, clasa a X-a C

Liniștea nu putea fi disturbată de absolut nimic, parcă era mai mult decât o stare a sunetului. Era o creatură atotputernică ce ne învăluia, ne îmbățișea blând. Abia ceva timp mai târziu, să fi fost ore sau minute, acea prezență se ascunse în spatele unui voal, lăsând cuvintele să își înceapă dansul nesfârșit.

-Ce creaturi ciudate suntem, am început eu, cu vocea răgușită. Ne delectăm privind un cimitir infinit de lumini, ne distrăm inhalând fumul unor frunze moarte și ne îndrăgostim de persoane a căror suflet s-a stins demult. Ce creaturi ciudate. Noi...oamenii.

Isaac își întoarse privirea înspre mine, dar eu nu mă puteam uita la nimic altceva. Cerul înstelat era dintotdeauna priveliștea mea favorită. Era atât de spectaculos sentimentul acela puternic care mă făcea să realizez că sunt o creatură atât de mică și de neînsemnată în fața miracolului pe care îl numim univers.

- Nu te-ai schimbat deloc în privința asta, a afirmat Isaac pe neașteptate, cu un zâmbet melancolic pe buze, în ciuda faptului că nu știa dacă-l ascult sau nu. Vezi lucrurile în profunzime spre deosebire de noi, oamenii normali. Ai o viziune aparte legat de tot ce înseamnă lumea, viața, universul. Vezi totul prin ochii artei, cum o făceai și înainte. Iar eu nu pot face nimic altceva decât să mă simt mic, și totuși onorat că pot petrece timp alături de o creatură ca și tine.

Îl puteam auzi. Dar nu era acolo, lângă mine. Se afla undeva departe, într-o cu totul altă galaxie. Știa prea bine că asta avea să se întâmple: eu, deconectându-mă complet de realitate. El însă nu mă adusesse acolo pentru a vorbi cu mine. Mă aduse pentru ca să pot, în sfârșit, să mă liniștesc. Să mă detașez de propriul corp complet. Să ies din viața mea dureroasă, pentru a nu mă autodistruge. Desigur, nu-mi păsa în acel moment. Probabil nici nu conștientizam toate acestea.

Oricum, nu a durat mult până ce am intrat într-o stare atât de profundă încât nimic din ce îmi spunea nu mă putea afecta. Ironic, era aproape ca și cum eram într-o comă.

- Știi, a început el, cu vocea stinsă. Am făcut mii de greșeli în viața ma. Unele mai rele ca altele. Nu am fost niciodată omul perfect care Annie te-a făcut să crezi că sunt.

Annie. Ea și Michelle erau cele mai bune prietene ale mele, încă din copilărie. Nu ne depărtasem nici măcar atunci când distanța se mărise. Dar Annie fu cea care-mi făcuse cunoștință cu Isaac. Ea îl știa de o eternitate, iar eu de câteva săptămâni. Amândouă însă îl vedeam ca pe o ființă pură, specială.

- Totuși, există greșeli pe care le regret mai mult ca oricare altele. Există lucruri pe care aș vrea să le schimb. Dacă m-aș putea întoarce în timp...

- E foarte neobișnuit să aud un medic vorbind așa, am început eu, vorbind pentru prima oară în câteva ore. Nu îmi auzeam propria voce, aceasta fiind undeva departe. Ești un om al științei. Tratează problema asta logic. Poți să te întorci în timp?

Preț de câteva clipe, era liniște. Respirațiile îi erau rapide și sacadate, parcă era pe-aproape să facă un atac de panică. Nu mă puteam întoarce înspre el. Corpul meu pur și simplu nu reacționa, ca și cum avea un creier propriu, diferit de al meu.

- Nu, a răspuns, într-un final.

– Dar ai ce să faci în prezent ca să îndrepti acea greșeală?

Din nou, liniște. M-am ridicat în șezut, ușor amețită. Am luat una dintre băuturile aduse de bărbat. Îl priveam, așteptând un răspuns. El își luă câteva momente de gândire. Nu-i stătea în fire să nu știe ce să spună. Însă se părea că, în acel moment, îi era extrem de greu să știe ce să zică.

– Da.

Ne priveam unul pe altul, un milion de gânduri trecându-ne prin cap. Nu știu la ce se gândea el. Eu însă mă gândeam la noi. La cum, chiar și atunci când ne cunoscusem, eu eram amețită într-o oarecare măsură. Îl vedeam ca fiind surprinzător de atractiv. Ne-a luat vreo două luni să începem să vorbim, apoi să ieșim împreună, încă o lună mai târziu. Pe atunci, abia trecusem peste prima mea dragoste, băiatul ce mă făcuse să mă simt ca nimeni altcineva până atunci: bucuroasă că sunt eu.

Dar în aceeași stare am fost și când s-a despărțit de mine. Durerea era enormă în acea seară. A continuat să doară și după, când îl vedeam pe holurile facultății. Nu mă dusesem niciodată la el, să-i cer socoteală. Să-l trag la răspundere pentru o alegere care m-a ruinat complet, o perioadă îndelungată de timp. Sau doar să-l iau în brațe. Revenisem la stilul meu de viață, cel de dinainte de noi. Aveam relații scurte, neînsemnate, cu băieți de care, de foarte multe ori, uitam dinadins. Erau relații care doar îmi satisfăceau dorința de atenție.

Bând până și ultima picătură din lichidul roșiatic, m-am apropiat de Isaac. L-am împins pe spate, așezându-mi capul pe pieptul lui, pentru a auzi fiecare bătaie rapidă a inimii celui de lângă mine. Palma mi-o pusesem pe abdomenul bărbatului, iar ochii îmi erau vacanți. Mentea însă îmi era fixată pe realitate. Pe noi, pe cer, pe trecut și prezentul ce dădea de gol un secret al lui Isaac. Nu voiam să discut atunci acea problematică. Nu voiam să discut nimic. Voiam doar să mă pierd în iluzia unei seri normale. Doar atunci. Doar preț de câteva ore.

PAGINA DE POEZIE

Lumină și întuneric

În „întunecimea” zilei
Auzi zgomotul tăcut
Îi arăți cui nu mai vede
Și-i vorbești celui ce-i surd.

Fiindcă toți în lumea asta
Fie orb, sau surd, sau mut,
Poate ar vrea sa te audă
Sau să-ți spună vreun cuvânt.

Dar ei simt mai mult ca tine
Chiar de nu îți spun nimic
În „întunecimea” zilei
Sunt povești fără sfârșit.

Iar în”luminoasa” noapte
Când e totul liniștit
Stau toți dreptii-n fața sorții
Și așteaptă un sfârșit.

Andreea Popa, clasa a IX-a A

Iubirea

Îți dă și îți ia.
Te lovește și te doare.
Te neagă și te dorește.
Te ignoră și te mângâie.
E totul și nimic,
Este tăcerea ta,
Este cuvântul tău,
Este privirea ta...

Alideea Stoica, clasa a IX-a A

Dezlănțuire

Vântul lovește cu putere peretele gol,
Lipsit de apărare și de orice gând,
Umplut cu parfum de copaci,
suspînând,

Cu șoapte de lună și-amurg,

Cu ce-a mai rămas din viața pustie,
Cu parfum de vagă amintire,

Parfum de frunze putrezite și de soare
Și de mușchi, pe scoarță și visare,

De îmbrățișări de ploaie și furtună,
De ecou de râu ce-ngână

Șoapte de vulturi și câmpii,
Bătute de ropote de cai, pustii,
De viscol și de voci și susur

De dezlănțuire,
De natură vie...

Cândva, noaptea

La fel cum stelele se-ascund după nori,
Glasul unui gând se-ascunde-n ecou,
Sentimentele-s pierdute lin, în abis,
Iar inima scâldată-mi va fi într-un vis.

Adina Niculea, clasa a X-a C

VIATA LA ȚARĂ

Prof. Lavinia Bloju

În curtea casei mele au răsărit flori de mușețel și maci roșii, iar anul acesta caisul a rodit pentru prima oară, un rod atât de bogat, că s-au rupt crengile. Îmi beau cafeaua pe terasa încă în lucru, dar mă bucur de razele soarelui și de un fapt atât de simplu și în același timp de complex: sunt acasă. Îmi răsună încă în urechi povestirile adevărate despre acest sat ale unui domn, care dorise să vină pe meleagurile natale și ne rugase să-l luăm cu mașina, încărcată de mobilă și de praf:

«Fiul baronului, care-și avea moșia aici, se îndrăgostise de o prințesă din străinătăți și în luna mai o cere de nevastă. Aceasta spune că va veni la Rudna, satul băiatului, doar dacă o va aduce într-o sanie trasă de doi cai albi. Cum să mai aștepte fiul baronului până în decembrie, dacă se răzgândește fata?»

Un țăran înțelept îl sfătuiește. A spus mofturoasa domniță că acceptă doar dacă o aduci într-o sanie trasă de doi cai albi? Ei, o s-o aduci. Uite cum. Spune oamenilor să aștearnă polcovnite (pături țărănești) și o să faci un drum din zahăr cu două șine din zahăr, pe care oamenii să-l păzească de păsări până la venirea fetei și, după aceea, tot zahărul e al lor.» S-au folosit două vagoane de zahăr, după spusele bătrânului, care-mi povestește zâmbitor aceste lucruri. Printesa a rămas impresionată de drumul de zahăr, lung de un kilometru, atât e de la gară până la conac, de armăsarii albi potcoviti cu potcoave de argint. Și a acceptat cererea baronului. Dar frumoasa lor poveste se frânge cumva când, la venirea comuniștilor, sunt obligați să fugă în străinătate datorită represaliilor regimului.

Exista o disciplină a vieții de zi cu zi, îmi confirmă povestitorul meu, elegant la anii săi, cu costum și ochelari cu ramă aurie, deoarece vacile pășteau într-un loc iar oile în altul, erau apoi cam șase sute de cai numai în Rudna și Crai Nou. Apoi unde locul era însemnat cu o cruce de lemn însemna că-i locul omului și nu se băga nimeni.

Oamenii au dus-o aici foarte bine și la fel în România, în general, în perioada interbelică, adică între cele două războaie mondiale. Atunci au învățat să se bucure și să aprecieze cu adevărat ce au. Se putea trăi și fără bani și nimeni nu murea de foame. Se dădea un sac de porumb pe unul de cartofi, un sac de cartofi pentru gaz lampant ș.a.m.d.

Copiii înșirau frunze de tutun pe o sfoară și câte zece copii întindeau deodată câte zece sfori. Când oboseau primeau pepene verde și apă rece. Apoi proprietarul lua sacul de tutun și-l vindea direct fabricii de țigarete. La Gad exista chiar o fabrică de cafea, orzul prăjit sau cafeaua românească, care este o cafea naturală cu adevărat și foarte bună.

De aceea în după-miaza în care mi-am cules nucile din grădină sau mi-am săpat cartofii, am simțit că fac cel mai benefic și elegant sport și, în același timp, că mă întorc, cu sute de ani în urmă, când, și strămoșii noștri săvârșeau mai trudnic toate aceste lucruri. Da, oamenii înainte trudeau, dar erau fericiți pentru că vedeau rezultate și lucruri concrete din truda lor, pe când astăzi, vor să obțină totul cu cât

mai puțin efort, deci fără trudă, și, deși li se pare că trăiesc mai bine, trăiesc mai superficial, mănâncă nesănătos, se bucură mai puțin, se îngrașă din nimic (adică din hormoni), dau vina pe stres pentru orice fleac și mor mai repede.

Baronul avea mulți oameni la lucru și nimeni nu murea de foame. În toamnă, fiecare primea un sac de zahăr, un sac de făină de grâu, unul de mălai, sau mai mulți, fiecare după măsura lucrului, încât astfel puteau trăi mulțumiți și fericiți. Toți oamenii munceau și erau fericiți că nu sufereau de foame, femeile erau fericite pentru că nu făceau avorturi și totuși aveau cu ce să-și crească copiii. Bărbații erau fericiți pentru că munceau pământul cu trudă și, noaptea, după un pahar de răchie de prună sau vin roșu, își iubeau muierile cu foc sau cu grabă și adormeau în așteptarea unei noi zile de trudă și dragoste.

Existau doar în satul nostru 3-4 fierari, 3-4 cojocari, azi nu avem fabrică de prelucrare a lânii în România, iar muierile nu mai torc în fus și-n caier pentru că se uită la telenovele sau mai nou, s-au pus pe jocuri pe calculator, mai bezmetice decât copiii.

Fiecare avea cât îi trebuia, crapii săreau în heleștee și gazele zumzăiau în soare, copiii erau veseli și oamenii hazlii, femeile zamisleau prunci și bărbații munceau cu sârg. Unde a apus această lume, Doamne? Va mai avea vreodată poporul român puterea să se ridice la fel de rege cum a fost odată? Căci suntem, de prea mult timp, cerșetori în propria țară, suntem de prea mulți ani săracă față bogată a Europei. Da, cred că într-o zi, acest miracol, asemenea altora, se va produce pentru că au curs destui stropi de sudoare și de sânge pe fruntea acestei țări. Asemenea unui om, umilit prea mult timp pe nedrept și țărișoara noastră se va ridica atunci când vom ridica și calitatea vieții de la țară.

Fac parte dintre orașenii care au ales să facă naveta la țară în locul chiriei de la oraș, într-un sat adevărat cu biserică, pe care o contemplant exact din curtea casei, cu cimitir și cu parc, cu loc de joacă pentru copii, cu fântână forată ca la oraș și cu cămin cultural, în care niște comercianți ingenioși au renăscut ruga satului, cu bere și mici, cu frigărui și mâța-n sac, cu linghișpile la un leu tura și bere la halbe de-un litru. Și, deși ia ceva timp, drumul acesta, de fiecare dată când mă întorc în satul în care m-a adoptat, eu mă întorc acasă. Pentru că am încă vecini buni, ce țin încă pomana porcului și-mi aduc și mie o bucată de cârnaț din purcelușul lor sacrificat de curând și eu glumesc, spunându-le că eu ce să le dau în schimb, coada de la mât? Nu există coafor, dar ai o vecină foarte de treabă care se mai ocupă și de freza ta, din când în când. Nu e laborator de cofetărie, dar ce bune prăjituri face vecina de la colț! Mai sunt vecine la care poți să bei o cafea bună și să auzi ultimele știri. Jumătate din vecinii mei sunt oameni care au trăit la oraș de aceea se simte foarte frumos îmbinarea între rustic și modern, între jovialitate și elegantă. Ruga de Sf. Ilie, Ruga Sârbeasca, Paștele, Crăciunul, Sf. Maria sunt așteptate și pregătite cu ferocitate și bucurie. Am o vecină care, la fiecare astfel de praznic, face șapte feluri de prăjituri, pentru că așa a moștenit ea din moși strămoși și șapte feluri de mâncare (e evidentă simbolistica cifrei 7).

Apoi, cel mai fantastic este că am început din nou să am timp. Am timp să mai grădinăresc, așa cu stângăcie. Am timp să fac curățenie și mâncare. Am timp să mai fac și o prăjitură copiilor mei atunci când cofetara șefă nu e Paula, fata mea. Am timp să mă rog, am timp să admir luna care-mi bate în fereastra franceză de la bucătărie și iradiază o lumină aproape orbitoare. Am timp în după-amiezele leneșe de vară, să dau o fugă la scaldă, la Timiș și să urmărim peștii care dansează năucii în apă. Și, știți de ce? Pentru că lumea satului te încarcă energetic și puternic, cu vise și cu speranța că lumea noastră va fi mai luminoasă într-o zi.

Am timp să ascult vânturile în serile de iarnă, pentru că bat niște vânturi grozave aici, de-ți întorc fumul pe coș și focul în vatră, și-atunci îmi amintesc de atmosfera romanelor gotice, răsfoiesc o carte și-mi savurez ceaiul de mentă.

E adevărat că orașeanul din mine nu a murit, ba dimpotrivă, am ținut să am și aici, la țară, condițiile optime de la oraș, apă curentă, baie și bucătărie de-adevărat, așa cum spune băiețelul meu cel mic: "Mami, am făcut aici o casă de-adevărat!"

ÎNCEPUT DE ROMAN

Paula Secoșan, clasa a X-a C

CAPITOLUL 1

Am ajuns în fața viitoarei mele case, dacă aș putea să o descriu așa, sau mai bine zis, o mică viluță din centrul României. Înconjurată de o pădure de brazi înalți, asemenea unor uriași ai munților. În fața casei era o grădiniță cu flori, un curcubeu de culori parcă proaspăt pictat. Pășesc sigură către ușa de la intrare, o deschid iar un miros de iasomie mă întâmpină parcă rugând-mă să mă așez acolo, pe podea, cu bagajele încă lăsate afară, și să-mi scot caietul, scriind ultimul capitol din romanul meu »Flori de iasomie«. Ce coincidență, nu?! Dar o las pe mai târziu, doar de asta am venit aici, eh nu chiar de asta, dar era unu plus pentru mine. Urc la etaj, unde îmi caut o cameră care îmi putea oferi un peisaj, care mă putea inspira. Aleg una dintre cele 3, și încep prin a-mi despacheta și aranja lucrurile.

-Am atâta treabă, trebuie să fac atâtea lucruri, în așa timp puțin. Spun eu agitându-mă.

Uneori mă întreb cum se pot plictisi unii oameni?!

Dar renunț să mă gândesc la acesta stupidă întrebare și mă duc să-mi fac un ceai.

”Dragă mamă, am ajuns în sfârșit în acest loc minunat, e plin de verdeață și plin de inspirație, drumul a fost puțin obositor, dat fiind faptul că am avut o mică problema. Sper să nu te uimească faptul că-ți trimit scrisoare, dar deja m-a plictisit toată agitația asta creată de telefoane, internet, mass-media și restul. Vreau să-ți zic că te aștept cu mare drag să-mi faci o vizită. Cu drag, Paula.»

DINGGG-DONGGG

-Da? spun eu deschizând ușa, dar fiind cu ochii într-o carte.

-Domnișoară Well? Bună ziua, am o comandă pentru dumneavoastră.

Am ridicat privire, era wow, adică wow în sensul wow nu wow. ”STOP PAULA! NU TE POT PREOCUPĂ BĂIEȚII, NU ACUM” Îmi țipă conștiința.

-Daa binee!...

-Mă scuzați!? Mă privește ofensat.

-Ahh, scuzați-mă, mulțumesc! zic și închid ușa rușinată.

Deschid pachetul, ahh, da, am și uitat, noul meu laptop, nu vroiam să-mi cumpăr, dar trebuia.

Mă îmbrac și decid să plec într-o plimbare.

Merg liniștită către un râu, de care am auzit că are o apă pură. Acolo găsesc o bancă și mă așez ... Ah, frumusețile naturii, de când nu am mai simțit această siguranță, oferită aici, în mijlocul pădurii, unde nimic nu te supără, te simți protejat. Tot ce e aici, copacii, păsările, cerul, iarba, apa, totul este pur, nu infestat de indobitocimea oamenilor, nimic poluat, poate doar gândurile rele cu care unii vin aici. Îmi scot caietul și notez: „Fiecare lucru care ne înconjoară este unic în felul lui, chiar dacă la exterior poate nu te face să crezi că este așa, adevărata valoare vine din interior, vine din lucrurile pe care le spunem, simțim, facem. Ceva care e mai valoros la interior poate fi observat doar de oamenii care cunosc ceea ce contează cu adevărat în viață, nu banii, nu cum ești văzut în societate, nu cum arăți; ci cultura pe care o ai, cum apreciezi pe cineva sau ceva, cărțile pe care le citești și oamenii pe care-i întâlnești te pot influența pozitiv, sau negativ. Frumusețea vine din interior”